

vonnis

RECHTBANK ROTTERDAM

Sector civiel recht

Zaak-/rolnummer: 273480 / HA ZA 06-3273

Uitspraak: 10 maart 2010

VONNIS van de enkelvoudige kamer in de zaak van:

1. **H**
wonende te
Bondsrepubliek Duitsland,
2. **B**
wonende te
Bondsrepubliek Duitsland,
3. **M**
wonende te
Bondsrepubliek Duitsland,
4. **M**
wonende te
Bondsrepubliek Duitsland,

eisers,
advocaat mr. W.L. Stolk,

- tegen -

de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid
RVP BENELUX B.V.,
h.o.d.n. Uitgeverij Rosie,
gevestigd te Rotterdam,
gedaagde,
advocaat mr. J.C. Debije.

Eisers blijven verder gezamenlijk als zodanig aangeduid en afzonderlijk als "H", "B", "M" en "M". Gedaagde blijft verder aangeduid als "RVP".

1 Het verdere verloop van het geding

1.1

De rechtbank heeft kennisgenomen van de volgende stukken:

- tussenvonnis van deze rechtbank d.d. 30 juli 2008 en de daaraan ten grondslag liggende processtukken;
- het proces-verbaal van het op 27 november 2008 gehouden getuigenverhoor, met een productie;
- het proces-verbaal van het op 11 juni 2009 gehouden getuigenverhoor;
- de door partijen na (contra-)enquête genomen conclusies.

1.2

De rechter ten overstaan van wie de getuigenverhoren hebben plaatsgehad is niet meer werkzaam in deze rechtbank, zodat zij buiten staat is dit vonnis te wijzen.

2 De verdere beoordeling

2.1

Bij voormeld vonnis d.d. 30 juli 2008 zijn eisers opgedragen te bewijzen dat zij met de fotograaf hebben afgesproken dat zij op de in Rosie te publiceren foto's onherkenbaar zouden worden gemaakt.

2.2

Eisers hebben in enquête naast zichzelf als getuigen doen horen V (de fotograaf), L en H; in contra-enquête heeft RVP als getuigen doen horen V (A, het model), G en B.

2.3

De rechtbank stelt voorop dat bij de beoordeling van de getuigenverklaringen als uitgangspunt geldt dat de verklaringen van een ieder van eisers (H B M en M) als partijgetuigen omtrent de door ieder van hen te bewijzen feiten en omstandigheden geen bewijs in hun voordeel kan opleveren, indien geen aanvullende bewijzen voorhanden zijn die zodanig sterk zijn en zodanig essentiële punten betreffen, dat zij die partijverklaringen voldoende geloofwaardig maken. Daarbij merkt de rechtbank op dat in deze zaak sprake is van subjectieve cumulatie van vier - jegens RVP inhoudelijk gelijke - rechtsvorderingen die afzonderlijk berecht hadden kunnen worden. In geval van subjectieve cumulatie moet worden aangenomen dat een partij, getuigende in de zaak van haar medepartij, in de zaak van die medepartij formeel gesproken niet als partijgetuige is aan te merken.

2.4

B heeft verklaard dat zij en haar toenmalige partner H er tijdens de autorit naar de VIP-swingclub over eens waren dat zij niet aan de fotoreportage zouden deelnemen als zij op de foto's herkenbaar zouden worden afgebeeld. Na aankomst in de VIP-swingclub en voor aanvang van de fotoshoot verzekerde de fotograaf hen desgevraagd dat zij onherkenbaar in beeld zouden worden gebracht. Na afloop van de fotoshoot hebben B en H volgens de verklaring van B, nogmaals aan de fotograaf gevraagd of de gezichten herkenbaar zouden worden afgebeeld en ook dit keer antwoordde de fotograaf ontkennend; in Rosie zouden foto's worden geplaatst waarop B en H niet te herkennen zouden zijn, de gezichten zouden worden verpixeld. Dat die afspraak - ook al is dat lang geleden - met de fotograaf is gemaakt weet B heel zeker, omdat het voor H en haar heel erg belangrijk was dat de foto's verpixeld zouden worden: deze zouden immers in de openbaarheid worden gebracht en zonder verpixeling zouden H en zij herkend kunnen worden met alle schadelijke gevolgen voor hun reputatie van dien. De fotograaf heeft nog gesproken over het dragen van maskers, maar daarbij is door hem gezegd dat om onherkenbaar te zijn het beter was om de foto's te verpixelen. B heeft ten slotte verklaard dat zij niet eerder aan een dergelijke fotosessie heeft meegewerkt.

2.5

H heeft een verklaring afgelegd van vergelijkbare strekking als de verklaring van zijn voormalige partner B. Ook naar verklaring van H heeft de fotograaf zowel bij binnenkomst als na afloop van de fotoshoot bevestigd dat B en hij onherkenbaar in beeld zouden worden gebracht. H weet 100% zeker dat hij, mede namens B, expliciet aan de fotograaf heeft gevraagd om hen onherkenbaar in beeld te brengen; B en hij wilden namelijk verifiëren of hetgeen in de e-mail van 19 maart 2005 stond (Nb voor wat betreft het onherkenbaar in beeld brengen) daadwerkelijk mogelijk was. Dit was voor hem persoonlijk belangrijk, omdat het bedrijf waar hij destijds werkte contacten had in Nederland en hij niet als gevolg van de uitgave van Rosie in Nederland herkend wilde worden. H heeft verklaard hier zo zeker van te zijn, omdat dit de enige fotosessie is geweest waaraan hij heeft deelgenomen en B en hij het er daarna nog vaak over hebben gehad. H heeft voorts verklaard dat hij na binnenkomst bij de club en na de uitnodiging van de fotograaf om met de andere aanwezigen "mee te doen" expliciet en mede namens B aan de fotograaf heeft gevraagd of zij maskers moesten dragen om onherkenbaar in beeld te worden gebracht en dat de fotograaf daarop antwoordde dat dit niet nodig was omdat de foto's in ieder geval verpixeld zouden worden. Na afloop van de fotoshoot heeft de fotograaf nog aangeboden privé foto's te maken die niet bestemd waren voor publicatie en waarop de gezichten herkenbaar zouden worden afgebeeld; hieruit blijkt ook dat door hen gevraagd is om onherkenbaar in beeld te worden gebracht, aldus H. Ten slotte heeft H verklaard dat hij niet aan de fotoshoot had deelgenomen als hij had geweten dat hij herkenbaar in beeld zou worden gebracht.

2.6

M heeft verklaard dat haar echtgenoot M, nadat zij in de VIP-swingerc-club waren aangekomen, aan de exploitant (T heeft gevraagd hoe het zat met de maskers. T heeft toen gezegd dat de maskers niet nodig waren, dat hij de fotograaf kende en dat deze de foto's sowieso zou verpixelen. Vervolgens is M volgens de verklaring van M naar de fotograaf gegaan en ook deze heeft gezegd dat de maskers niet nodig waren en dat hij de foto's zou verpixelen. Deze gesprekken vonden plaats voordat M en M zich gingen omkleden. Aan de fotograaf heeft M bovendien gevraagd of met hem Nederlands gesproken moest worden, maar dat was volgens de fotograaf niet nodig. M heeft verder verklaard dat zij de fotograaf het vorenstaande duidelijk heeft horen zeggen en dat zij dus daarom zeker weet dat met de fotograaf de afspraak is gemaakt dat zij en haar echtgenoot onherkenbaar in beeld zouden worden gebracht door de foto's te verpixelen. De fotograaf noemde het zelf overigens niet verpixelen, maar onherkenbaar in beeld brengen, aldus M. M heeft voorts verklaard dat het voor haar echtgenoot en haar heel duidelijk was: zij zijn de fotosessie aangegaan onder de voorwaarde van het verpixelen, daarover was duidelijkheid gegeven en eerst daarna hebben zij daadwerkelijk meegedaan.

2.7

De verklaring van M stemt overeen met de verklaring van zijn echtgenote M. M heeft in aanvulling op de verklaring van M nog verklaard dat het de exploitant was die gezegd heeft dat maskers niet nodig waren en dat zijn echtgenote en hij de fotograaf vervolgens hebben gevraagd wat dan het beste zou zijn om hen onherkenbaar in beeld te brengen. De fotograaf heeft daarop geantwoord dat het beter zou zijn om de foto's te verpixelen. M heeft daarop aan de fotograaf gevraagd wat zij zich daarbij moest voorstellen, of het ging om een balkje voor de ogen, aldus M. De fotograaf

heeft toen uitgelegd dat verpixelen tot onherkenbaarheid zou leiden van het gehele gezicht. M heeft verklaard dat hij zeker weet dat de afspraak met de fotograaf is gemaakt; eerst na het maken van de afspraak zijn M en hij zich gaan omkleden teneinde deel te nemen aan de fotoshoot.

Verder heeft M verklaard dat hij de fotograaf heeft gevraagd of zij in het kader van het onherkenbaar in beeld brengen nog iets moesten ondertekenen en of zij iets op schrift zouden kunnen krijgen. De fotograaf heeft daarop geantwoord dat een schriftelijke verklaring niet nodig was, omdat hij de hele groep zou verpixelen en dus onherkenbaar zou maken, aldus M. Omdat de fotograaf dit zo zei, zijn M en hij, vanwege onbekendheid met de gang van zaken rondom een dergelijke fotoshoot, er vanuit gegaan dat dit gebruik was. Bovendien ging hij er vanuit dat M en hij met de fotograaf een mondelinge overeenkomst hadden gesloten, aldus M.

2.8

De door L en H in enquête afgelegde verklaringen komen op essentiële punten overeen met de verklaringen van eisers.

Zowel L als H verklaren dat in elk geval voor aanvang van de fotoshoot met onder meer de fotograaf is gesproken over het al dan niet herkenbaar in beeld komen. Volstrekt duidelijk moet zijn geweest dat zij en - aldus L in elk geval ook - eisers, dan wel - aldus H - B en H, niet herkenbaar in beeld wilden komen. Of de fotograaf in dat verband het woord verpixelen of onherkenbaar in beeld brengen heeft gebruikt weet L overigens niet zeker. Beiden hebben verklaard dat zij zeker weten dat de fotograaf - rechtstreeks in woord, dan wel met een knikje - heeft bevestigd dat hun gezichten onherkenbaar in beeld zouden worden gebracht; als dat niet zo was geweest hadden zij niet meegedaan. L weet zich voorts te herinneren dat hij het met de fotograaf er over heeft gehad of zijn tatoeages onherkenbaar gemaakt moesten worden.

2.9

In enquête is verder gehoord de fotograaf, V

In afwijking van de (partij-)verklaringen van eisers en de verklaringen van L en H heeft V verklaard dat hij niet met (een van) de deelnemers aan de fotoshoot de afspraak heeft gemaakt om (een van) hen onherkenbaar in beeld te brengen. V heeft verklaard dat hij al vijftien jaar ongeveer eenmaal per vier weken een fotoreportage maakt ten behoeve van publicatie in Rosie en dat hij altijd volgens een vaste routine werkt. V omschrijft zijn werkwijze als volgt: bij het begin van de fotoshoot vraagt hij de deelnemers allereerst of zij herkenbaar in beeld willen worden gebracht. Vervolgens maakt hij twee foto's: één foto van de groep met het model (in dit geval: V oftewel A) en één foto van de mensen die niet herkenbaar in beeld willen komen zonder het model. De mensen die niet herkenbaar in beeld willen worden gebracht omcirkelt hij op de (groeps-)foto, zodat RVP daarmee rekening kan houden. Verder houdt hij zelf daarmee rekening door de wijze van fotograferen of, als dat niet genoeg is, het vervagen van de foto ("blurren"). V heeft verklaard het woord "verpixelen" niet te kennen en ook nooit te (zullen) gebruiken.

V heeft verklaard dat hij 100% zeker weet dat hij de deelnemers heeft gevraagd of ze al dan niet herkenbaar in beeld wilden worden gebracht, omdat dit nu eenmaal zijn vaste routine is, en dat hij die vraag niet heeft gesteld aan M en M die pas na het maken van de groepsfoto binnenkwamen. Voorts weet hij zeker dat na de fotoshoot de

wijze van publicatie niet meer aan de orde is geweest. Op de enige groepsfoto die tijdens de fotoshoot is gemaakt staan H , B , een Duits stel (L en H) en een Belgisch stel (G en B ; tezamen met het model. V heeft verklaard dat hij zich de situatie van destijds, inclusief de gesprekken, niet heel concreet kan herinneren, omdat het al enige tijd geleden is, maar dat hij zijn manier van werken altijd volgt en dat hij op een andere wijze had gefotografeerd als de deelnemers hadden aangegeven dat zij onherkenbaar in beeld wilden worden gebracht. De groepsfoto is zijn geheugensteun. Bovendien heeft hij op 14 juni 2005 aan RVP een e-mail gestuurd, waarin staat dat iedereen herkenbaar in beeld gebracht mag worden en op dat moment zal hij zich dat heel goed herinnerd hebben, aldus V

2.10

In contra-enquête zijn verder gehoord de getuigen V , G en B . V was als model (genaamd A) bij de fotoshoot aanwezig: G en B , een Belgisch stel, namen net als eisers deel aan de fotoshoot.

2.10.1

V heeft verklaard dat zij op grond van de combinatie van de gebruikelijke werkwijze van V met wie zij in het kader van publicaties in Rosie ongeveer vijf jaar heeft samengewerkt en het feit dat er een groepsfoto is gemaakt waar zij op stond mag concluderen dat de deelnemers herkenbaar in beeld wilden worden gebracht. Tegelijkertijd geeft zij aan dat zij niet precies weet wanneer de groepsfoto is gemaakt en of er nog een tweede groepsfoto is gemaakt met de later gearriveerde M en M daarop. Zij denkt dat er drie of vier stellen die middag aanwezig waren. Zij weet zeker dat de eigenaar van de club de deelnemers maskers wilde aanbieden om hen onherkenbaar in beeld te kunnen brengen en dat daarvan door de deelnemers geen gebruik is gemaakt. Of de fotograaf aan de deelnemers heeft gevraagd of zij al dan niet herkenbaar in beeld wilden worden gebracht en of er daarover een afspraak is gemaakt weet zij in eerste instantie niet, althans heeft zij niet gehoord, later weet zij zeker dat de deelnemers herkenbaar in beeld wilden komen. V heeft voorts verklaard dat als de litigieuze afspraak om eisers niet herkenbaar in beeld te brengen zou zijn gemaakt er met haar overleg was geweest over haar aanpak en zij er verder voor gewaakt zou hebben dat men niet steeds met het gezicht in beeld kwam, ook in het geval de betreffende deelnemer onherkenbaar zou worden gemaakt door het gezicht weg te vagen. Zij hoefde echter niet bedacht te zijn op een speciale aanpak in deze zin, aldus V

2.10.2

G heeft verklaard dat het begin van de verhaallijn van een reportage een groepsfoto is, zoals aangehecht aan het proces-verbaal van 27 november 2008. Het model staat altijd op de groepsfoto, er wordt nooit een groepsfoto zonder haar gemaakt, zij is de centrale figuur waar alle foto's om draaien. Die middag waren er vier of vijf stellen aanwezig. G heeft verklaard zich te herinneren dat de fotograaf de vraag heeft gesteld of men al dan niet herkenbaar in beeld wilde worden gebracht, omdat hij dat altijd doet en de fotograaf anders wel met degene(n) die het betref apart was gaan zitten; dat is niet gebeurd. De enkele keer dat G heeft meegemaakt dat iemand onherkenbaar in beeld wilde worden gebracht heeft de fotograaf aan het eind van de fotosessie gelijk het resultaat laten zien van dat onherkenbaar maken door het vervagen van het gezicht.

2.10.3

B. heeft verklaard dat hij zeker weet dat van de aanwezige Duitse stellen twee daarvan hebben gezegd dat zij herkenbaar in beeld wilden worden gebracht en dat altijd voor aanvang van een fotoshoot een groepsfoto wordt genomen, meestal met A erop, omdat zij de centrale figuur is. E heeft voorts verklaard dat er die middag in totaal zes stellen waren; drie daarvan zijn benaderd door de exploitant en de andere drie (G B en twee Nederlandse stellen) door Rosie. Aan het later binnengekomen Duitse stel heeft de fotograaf niet gevraagd of zij al dan niet herkenbaar wilden zijn; de fotograaf heeft hen er alleen op gewezen dat als zij centraal in beeld waren zij ook herkenbaar zouden zijn.

2.11

Naar het oordeel van de rechtbank wordt iedere partijverklaring voor wat betreft het bestaan van een afspraak tussen de fotograaf en eisers om eisers onherkenbaar in beeld te brengen bekrachtigd door zowel de verklaringen van de andere drie eisers als de verklaringen van I en H.

Weliswaar wordt de tegenovergestelde verklaring van de fotograaf dat met eisers een dergelijke afspraak niet is gemaakt ondersteund door de in contra-enquête afgelegde verklaringen van V, G en B, echter al deze verklaringen refereren aan een vaste werkwijze van de fotograaf waarvan niet is komen vast te staan dat deze bij de fotoshoot is gehanteerd. Gebleken is onder meer dat, met of zonder het model, geen groepsfoto is gemaakt waarop alle deelnemers staan (dus met daarop ook de later binnengekomen M en M). Twijfel bestaat of de fotograaf (voorafgaand aan de fotoshoot) de vraag heeft gesteld of de deelnemers al dan niet herkenbaar in beeld wilden worden gebracht. De verklaringen van de fotograaf, V, G en E spreken elkaar op dit essentiële punt van de gevolgde werkwijze tegen, als ook op de essentiële punten van het aantal deelnemers aan de fotoshoot, het doel van het nemen van een groepsfoto en door wie en op welk moment het onherkenbaar maken van de gezichten op de foto's gebruikelijkerwijs geschiedt. Ook voor het overige heeft geen van hen in het kader van het al dan niet herkenbaar in beeld brengen van eisers in concreto overeenstemmende herinneringen aan de fotoshoot. Daarenboven is gebleken dat de fotograaf, V, G en B vóór en na het plaatsvinden van de fotoshoot - zulks in verschillende hoedanigheden - al aan meerdere erotische fotoreportages voor Rosie hebben meegewerkt en met elkaar hebben samengewerkt. Niet uit te sluiten valt dat dit hun herinneringen aan de bewuste fotoshoot met eisers heeft beïnvloed.

2.12

Onbetwist is namens eisers gesteld dat zij geen andere ervaring hebben met (deelname aan en de gang van zaken bij) een fotoreportage van een dergelijk expliciet karakter als de fotoshoot in de VIP-swingclub; aangenomen mag dan ook worden dat de fotoshoot in de VIP-swingclub hen mede daarom nog helder voor de geest staat. Om die reden acht de rechtbank de verklaringen afgelegd door een ieder van eisers geloofwaardig.

2.13

Gelet op de aan de zijde van eisers afgelegde getuigenverklaringen en overgelegde stukken die op essentiële punten in onderling verband en samenhang beschouwd overtuigend zijn te achten moet de conclusie zijn dat eisers in de bewijsopdracht zijn geslaagd en dat is komen vast te staan dat eisers met de fotograaf de afspraak hebben gemaakt dat zij op de in de juli 2005 uitgave van Rosie te publiceren foto's onherkenbaar zouden worden gemaakt. De enkele tekst van de bijna drie maanden na het plaatsvinden van de fotoshoot verzonden e-mail

van 14 juni 2005 van de fotograaf ("van deze serie kun je iedereen herkenbaar in beeld brengen") is in het licht van de (partij-) verklaringen van eisers en de verklaringen van H en L te weinig om te concluderen dat eisers niet onherkenbaar in beeld wilden worden gebracht.

2.14

RVP heeft nog gesteld dat de verklaringen van L en H als partijverklaringen moeten worden aangemerkt, althans dat met deze verklaringen geen rekening dient te worden gehouden, omdat L en H materieel belang hebben bij een voor eisers gunstige afloop van de onderhavige zaak. L en H zijn enkel uit procedureel tactische overwegingen in de onderhavige procedure niet opgetreden als mede-eisers, aldus RVP. Vooropgesteld zij dat de verklaringen van L en H niet als partijverklaringen kunnen worden aangemerkt alleen al omdat zij niet als (formele en/of materiële) partij in de onderhavige procedure zijn te beschouwen. De stelling dat L en H enkel uit procedureel tactische overwegingen als getuigen in enquête zijn opgetreden acht de rechtbank bovendien onvoldoende onderbouwd; deze stelling zal buiten beschouwing worden gelaten, gelet op de door L en H ter zake onder ede afgelegde verklaringen die met de betrouwbaar geachte verklaringen van eisers op essentiële punten overeenstemmen.

2.15

Mede gelet op hetgeen deze rechtbank heeft overwogen onder 5.8 en 5.9 in het vonnis van 30 juli 2008, leidt het voorgaande ertoe dat de vorderingen van eisers, met uitzondering van het petitum van de dagvaarding onder 5., voor toewijzing vatbaar zijn op de wijze als hierna in het dictum vermeld. Daarmee is gegeven dat eisers nog immer een rechtens te respecteren belang bij die vorderingen hebben.

Ten aanzien van het petitum van de dagvaarding onder 5. overweegt de rechtbank als volgt. Bij conclusie van antwoord heeft RVP aangevoerd dat zij geen foto's in haar bezit heeft, dat er überhaupt nooit sprake is geweest van negatieven en dat de digitale bestanden, die zij evenmin in het bezit heeft gehad, inmiddels gewist zijn. Gelet op deze gemotiveerde betwisting van RVP heeft de rechtbank bij tussenvonnis d.d. 30 juli 2008 eisers uitgenodigd te reageren op de stellingen van RVP. De rechtbank is van oordeel dat eisers voormelde stellingen van RVP onvoldoende gemotiveerd hebben weersproken in hun conclusie na enquête en contra-enquête. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat niet is komen vast te staan dat RVP in het bezit is (geweest) van foto's, negatieven of digitale bestanden betreffende de fotoshoot van eisers. Dit deel van de vordering zal mitsdien worden afgewezen.

De rechtbank begrijpt met RVP dat eisers in het petitum van de dagvaarding onder 6. bedoeld hebben de oplegging van een dwangsom te vorderen. Hiervan uitgaande zal de rechtbank de te verbeuren dwangsommen toewijzen tot het hierna te vermelden maximum, voor zover dit het toegewezen gebod en verbod betreft. Voorts verstaat de rechtbank dit deel van de vordering van eisers aldus dat, indien en voor zover RVP dwangsommen verbeurt, eisers bedoeld hebben het recht op vergoeding van toekomstig geleden schade dan wel afdracht van toekomstige winst voor te behouden. Aan de veroordeling tot voldoening van een geldsom kan geen dwangsom worden verbonden.

Kosten

2.16

Eisers hebben bij conclusie na enquête en contra-enquête, daartoe in de gelegenheid gesteld in het vonnis van 30 juli 2008 onder 5.10, nader gereageerd op het verweer van RVP dat eisers geen schade lijden in de vorm van buitengerechtelijke kosten of proceskosten.

Eisers hebben in dat verband aangevoerd dat zij kosten hebben moeten maken die niet door de rechtsbijstandsverzekering worden vergoed, dat die kosten in elk geval omvatten de eigen bijdrage, de kosten voor de tolk en de eigen reiskosten van en naar de zittingen van in totaal € 1.713,76 en dat zij bovendien, alvorens zij tot dagvaarding van RVP zijn overgegaan, de nodige werkzaamheden hebben doen verrichten teneinde de kwestie buitengerechtelijk af te doen.

2.17

Ter beoordeling ligt voor de subsidiaire vordering van eisers tot vergoeding van buitengerechtelijke kosten, gelet op hetgeen onder 5.12 in het vonnis van 30 juli 2008 is overwogen.

Vooropgesteld zij dat voldaan dient te worden aan de dubbele redelijkheidstoets; alleen redelijke kosten die in redelijkheid zijn gemaakt kunnen worden toegewezen.

Naar het oordeel van de rechtbank dienen de hiervoor onder 2.16 specifiek genoemde kostenposten niet als buitengerechtelijke kosten als bedoeld in artikel 6:96 lid 2 sub c BW te worden aangemerkt. Immers, voor zover deze kostenposten niet als proceskosten dienen te worden beschouwd, is voorts geen sprake van kosten die buiten rechte zijn gemaakt in het kader van deze zaak. Verder hebben eisers onvoldoende onderbouwd gesteld dat zij daadwerkelijk buitengerechtelijke kosten hebben gemaakt. Dit alles leidt er toe dat de subsidiaire vordering tot vergoeding van buitengerechtelijke kosten zal worden afgewezen.

2.18

RVP zal als de grotendeels in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten (in de hoofdzaak en in het incident) worden veroordeeld. Daarbij merkt de rechtbank op dat een rechtsbijstandsverzekering van een van de procespartijen niets uitstaande heeft met de veroordeling in de proceskosten, welke slechts ziet op het procesverloop.

De kosten aan de zijde van eisers worden begroot op:

- dagvaarding	€	84,87
- vast recht	€	296,00
- getuigenkosten	€	545,00
- salaris advocaat	€	2.486,00 (5,5 punten x tarief € 452,00)
Totaal	€	3.411,87

3 De beslissing

De rechtbank,

verklaart voor recht dat RVP, door de foto's van eisers herkenbaar in de juli 2005 uitgave van het blad Rosie af te beelden, onrechtmatig jegens eisers heeft gehandeld en inbreuk heeft gemaakt op hun portretrechten;

veroordeelt RVP om binnen twee weken na betekening van dit vonnis, tegen behoorlijk bewijs van kwijting, aan een ieder van eisers te betalen een bedrag van € 2.500,00 (zegge: tweeduizend en vijfhonderd euro), derhalve aan eisers in totaal een bedrag van € 10.000,00 (zegge: tienduizend euro);

- I gebiedt RVP om onmiddellijk na betekening van dit vonnis elke inbreuk op de portretrechten van eisers te staken en gestaakt te (doen) houden;
- II verbiedt RVP om onmiddellijk na betekening van dit vonnis de tijdens de fotoshoot gemaakte foto's van eisers te gebruiken en het nummer/de uitgave van het blad Rosie met de foto's van eisers daarin te verspreiden.

zulks op straffe van verbeurte van een dwangsom van € 5.000,00 voor iedere dag dat RVP in gebreke blijft te voldoen aan het onder I gemelde gebod en voor iedere keer dat RVP in gebreke blijft te voldoen aan het onder II gemelde verbod, te rekenen met ingang van de dag van betekening van dit vonnis, zulks met een maximum aan te verbeuren dwangsommen van in totaal € 40.000,00, onverminderd het recht van eisers op vergoeding van eventueel nog te lijden schade dan wel afdracht van toekomstige winst bij een overtreding van het onder I vermelde gebod en het onder II vermelde verbod;

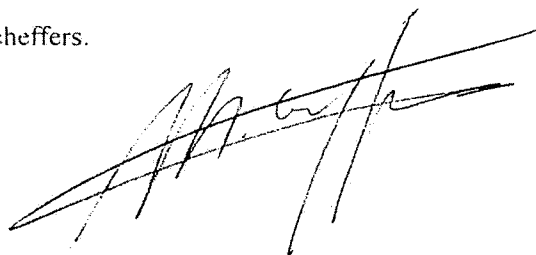
veroordeelt RVP in de proceskosten, tot aan deze uitspraak aan de zijde van eisers bepaald op € 296,00 aan vast recht, op € 629,87 aan overige verschotten en op € 2.486,00 aan salaris voor de advocaat;

verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad;

wijst af het meer of anders gevorderde.

Dit vonnis is gewezen door mr. M.V. Scheffers.

Uitgesproken in het openbaar.
1734/1278

Voor EERSTE VERZANDER
M: **W.L. Stolk**
advocaat

De griffier

